

Julebrev 2004

Signe

Alberte

Cecilie

Yasmin

Langeland

En dag i det 21. århundrede. Eller tog jeg fejl, er det måske i middelalderen? Jeg kan ikke se forskel!

I den vestlige verden frygter vi terrorister i en sådan grad at vi opfører os som de værste af alle.

Vi har dræbt flere uskyldige mennesker i Afghanistan og Irak end nogen fundamentalistisk terrorist nogensinde er lykkedes med i den vestlige verden. Engang håbede vi på en fredelig verden.

Det er vistnok blevet utopia?

Hvordan kan vi leve med, blindt at blive trukket rundt i manegen af magtbegærlige politikere?

Måske er forklaringen den, at vi må lukke øjnene for overhovedet at overleve.

Forleden så jeg et godt udtryk i avisen – billedaflæsningstræthedssyndrom!

Døgnet rundt bombarderes vi med uhyrligheder.

En massiv strøm af informationer gør det håbløst at forholde sig til det alt sammen. Derfor bliver det aldrig virkelighed, men kun til lyd- og billedkulisser som tilfældigt omgiver vores egen lille trygge verden.

Nå – nu fik jeg luft for mine frustrationer.

Jeg håber at mine læsere vil bære over med mig!

2004 blev ikke de store rejsers år. Sommeren tilbragte vi på Langeland, hvor jeg allerede i april begyndte en større ombygning. Al indmad blev revet ned og hevet ud. Nyt klaplag under gulv. Nye strøer og gulve. Ny el-installation. Nye lofter og fritlagte bjælker. Nyt køkken med kogeø. Jo, den fik ikke for lidt, men så er det også blevet godt, når jeg selv skal sige det.

4 ugers pragtfuld ferie holdt vi i huset, for første gang i de 15 år vi har haft det. En enkelt uges afstikker med campingvogn bragte os til Århus og Læsø.

Med faste Læsø-sommerboere som Bente og Niels Erik havde vi kompetent introduktion til øens mange herligheder. Læsø sydesalt. Himmerigets hjemmelavede lufttørrede skinker og andre delikatesser. Skaldyr i rå mængder og alle afskygninger.

At se, lytte og smage opfatter vi som vores helt store privilegie.

Kunsten i vores liv er kommet for at blive. Maleri, skulptur, glas, keramik og ikke mindst musik, sang og køkkenkunst beriger vores liv på hver deres måde.

Aros i Århus, det nye kunstmuseum skuffede lidt, men til gengæld var madkunsten på restaurant Koch et kulinarisk himmelspjæt så intenst at vore gaver nægter at glemme det.

Familien blev forøget ganske væsentligt.

Julebrev 2004

Cecilie og Yasmin kom til verden den 13. maj. De skulle have ventet nogle uger endnu, men det ville de ikke. Pragtfulde tøser. Ingen problemer. De sover, spiser, tager på, er glade og vokser helt som de skal.

Forældrene har rigeligt at se til, men det er også tydeligt at de nyder deres piger i fulde drag.

Signe, nu 4 år er den fornuftige storesøster til Alberte på 1½ år. Begge lever livet og oplever i fulde drag.

Som bedsteforældre kan vi bare være glade for 4 dejlige børnebørn.

Susannes mor har det ikke så godt. Ruth befinder sig på plejehjem, hvor de er utrolig søde til at tage sig af hende og helbredet fejler ikke noget. Men desværre er Ruth alvorligt ramt af demens. Hjernen vil ikke følge med længere. Endnu genkender Ruth os, men desværre er det kun et spørgsmål om tid. Meget går i glemmebogen. Sproget forsvinder. Evnen til at samtale tager mere og mere af. Selvom kontakten svinder, håber vi der stadig er noget godt ved livet for Ruth.

Boligen i Lyngby har vi solgt! Jo, det er rigtig nok. Vi har fundet noget helt specielt - i Malmø. Lige der hvor Kockums værftet havde sin store tørdok og kran. Midt i havneindløbet med udsigt over havnen og langt ud i Øresund. Der flytter vi ind i efteråret 2005.

I mellemtiden vil vores adresse være på Langeland, men overdragelsen her, til de nye ejere sker først pr. 1. juli 2005, så der er stadig tid til at nyde udsigten over Lyngby sø.

At blive fejret er ikke vores stærkeste side, alligevel lod Susanne sig fejre da hun fyldte rundt. Det blev en royal fest.

Carina og Eilerth kom helt fra Häggdånger, By for at være med. Vi spiste godt, vi drak godt og vi håber at vore gæster syntes lige så godt om det hele som vi gjorde. Afslutning for børn og børnebørn på Falsled kro. Det er bare oplevelsen af Himmerige på jorden.

Jeg har næsten lært at være pensionist og nu nærmer tiden sig hvor også Susanne får lov til at smage arbejdsfrihedens vidunderlige frugt. Slægtsforskning har vist sig meget interessant. Grever og baroner har vi ikke i familien, men ganske almindelige mennesker som har været håndværkere og landmænd, præster og degne. Og så er der minsandten én som har været orgelbygger med kongeligt privilegium fra 1752. Her er masser af stof til lange vinteraftner.

Snart er det jul og nytår. Vi tilbringer begge på Langeland.

Vi håber i alle må få nogle hyggelige dage sammen med familie og venner. På gensyn i det nye år.

Glædelig jul
og
Godt Nytår

ønsker

Susanne og Jørgen